

[Ivar Hansen]

blot svare, at det er mit indtryk, at såvel kommunerne her i landet som amterne har tilstrækkeligt med vanskeligheder med at finde flere mere eller mindre kunstige job til disse beskæftigelsesplaner. Det er flere varige job i erhvervslivet, vi har brug for. Så kan hr. Svend Auken ryste lige så meget på hovedet, som han vil.

Ole Henriksen (SF):

Man kunne måske afslutte denne runde med korte bemærkninger med at give den oplysning, at det altid har været pessimisterne, der har fået ret i de prognoser, som er fremkommet om stigningen i arbejdsløsheden. Jeg kan da godt forstå, at regeringspartierne nu mobiliserer al deres tyrkertro for netop nu at reducere disse tal, der ligger forude med hensyn til arbejdsløshedsstigning. Men lad det nu være. Jeg har ikke den opfattelse, at regeringspartierne vil få ret i deres optimisme vedrørende arbejdsløsheden.

Vi synes i SF, det er i orden, at vi får sådan en diskussion i dag om udsigterne til denne kraftige stigning i arbejdsløsheden, som vi altså mener vil være uundgåelig med den politik, den borgerlige regering har lagt op til. Vi mener også, at de løsningsmodeller, som planen, der er blevet offentliggjort i går, indeholder, faktisk er det samme spor, som andre lande har bevæget sig ind på for adskillige år siden, og som har betydet, at man har fået nogle eksplosive stigninger i arbejdsløsheden. Det er vel først og fremmest i USA og i England, man har ført denne politik, men vi ser det i øvrigt overalt i Europa og i den vestlige verden i det hele taget, at arbejdsløsheden stiger foruroligende stærkt. Som det har været nævnt heroppefra, viser den politik, som har været ført af tidligere regeringer igennem årene, klart, at eftervirkningerne på beskæftigelsen er virkninger, der først kommer et godt stykke tid efter, at politikken er sat i værk. Det influerer derfor selvfølgelig også i dag på arbejdsløshedstallene, hvad tidligere regeringer har lavet.

Jeg synes også, det er relevant at diskutere, hvilken rolle EF spiller i denne forbindelse. Det har været berørt nogle gange heroppe, men jeg synes, man glider lidt let hen over det. Man underkender, at det spiller en større og større rolle for Danmarks muligheder for at lave separate ordninger, hvor vi

kan komme igennem med det, uden at EF blander sig. Vi ved, at vi skal have godkendt ordninger. Man har diskuteret, hvorfor jobskabelsesloven ikke er sat i værk. Den er ikke sat i værk, dels fordi regeringen ikke ønsker at sætte den i værk, dels fordi den bekendtgørelse, som skal sætte loven i kraft, først skal godkendes nede i EF, fordi den ikke må være konkurrenceforvridende. Der er en aftale om, at sådan skal det køres. For den slags lovgivning og på en lang række andre områder, hvor vi gerne ville udvise nogle selvstændige initiativer for at løse arbejdsløshedsproblemet, spiller EF desværre en rolle.

Men det er jo regeringens planer, der er til debat her i dag, og også den indkomstpolitiske linje, som man har ført igennem 1970'erne og op til i dag, og som man nu har forstærket ved at lave indgreb i overenskomsterne, uden at det har løst problemerne. Disse overenskomstindgreb betyder, at der er en faldende realløn – en fortsat faldende realløn – blandt lønmodtagerne, og det spiller selvfølgelig også en rolle for den almindelige efterspørgsel efter varer. Det er klart, at problemet bider sig selv i halen, når man laver disse begrænsninger over for overenskomsterne. Vi har som bekendt haft fem af dem i træk, og hver gang har vi fået at vide, at når vi fjerner de og de dyrtidsportioner, når vi sætter de og de lønrammer, vil det lykkes at bringe flere i arbejde, så bliver erhvervslivet optimistisk igen osv. Hver gang er arbejdsløsheden steget støt og roligt.

Om det er 20.000 flere arbejdsløse, der bliver i 1983, er ikke godt at vide. Det mener regeringen, mens andre, som måske har mere erfaring i at udtale sig om det, siger, at det bliver 50.000. Her tænker jeg på de økonomiske vismænd. Men jeg mener ikke, det er noget, der stopper med, at vi i 1983 runder de 300.000 arbejdsløse, men at vi, som hr. Svend Auken sagde før, i 1984 vil komme op på de 350.000, når vinterledigheden indtræder dér.

Denne udvikling har selvfølgelig også sin baggrund i de nedskæringer, som man har lavet eller er i færd med at lave inden for den offentlige sektor på en lang række områder – inklusive den bebudelse, at finansministeren ønsker at nedlægge ca. 1.000 arbejdspladser. Det lyder jo ikke af så meget, men det er i hvert fald en helt klar nedskæring